

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 420/08-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť I. R., G., zastúpeného advokátkou JUDr. G. M., K., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu N. sp. zn. ORP-P-750/DI-B-2006 z 23. júna 2006, Krajského dopravného inšpektorátu v N. sp. zn. KRP-60/DI-SK-2006 zo 4. septembra 2006, rozhodnutím Krajského súdu v Nitre sp. zn. 28 S 22/2006 z 29. mája 2007 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 119/2007 zo 16. apríla 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2008 doručená sťažnosť I. R., G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a rozhodnutiami Okresného dopravného inšpektorátu N. (ďalej len „okresný dopravný inšpektorát“) sp. zn.

ORP-P-750/DI-B-2006 z 23. júna 2006, Krajského dopravného inšpektorátu v N. (ďalej len „krajský dopravný inšpektorát“) sp. zn. KRP-60/DI-SK-2006 zo 4. septembra 2006, Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 28 S 22/2006 z 29. mája 2007 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 119/2007 zo 16. apríla 2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 9. mája 2006 bol účastníkom dopravnej nehody, pri ktorej zozadu do jeho motorového vozidla narazil iný vodič – J. S., jeho motorové vozidlo vyšlo mimo vozovku, narazilo do tam zaparkovaného vozidla, pričom k zraneniu osôb nedošlo. V správnom konaní mu bola uložená pokuta za spáchaný priestupok v sume 5 000 Sk a bola mu uložená povinnosť zaplatiť trovy správneho konania. Správny orgán v prvom stupni vychádzal z vyhodnotenia prenosného dopravného značenia pre rok 2006. Toto rozhodnutie napadol a odvolací správny orgán potvrdil ním napadnuté rozhodnutie z jeho správnych dôvodov, nezohľadňujúc ním uvedené argumenty. Tvrdil, že tento orgán sa vôbec nezaoberal jeho námietkou o umiestnení zákazovej značky B 25a a zákazom predchádzania sa vôbec nezaoberal, takže dostatočne nevyhodnocoval skutkový stav, a z toho dôvodu vyvodil aj nesprávny právny záver. Pretože nebol spokojný s rozhodnutím tohto odvolacieho správneho orgánu, podal žalobu na príslušnom krajskom súde, ktorý jeho žalobu zamietol ako nedôvodnú. Využívajúc možnosť podania opravného prostriedku podal odvolanie najvyššiemu súdu, ktorý však potvrdil napadnuté rozhodnutie krajského súdu. Postup najvyššieho súdu pri vyhodnocovaní veci nebol v súlade so zákonom, nevychádzal z objektívneho posúdenia veci, najmä zo znaleckého posudku, z toho že mal poškodenú ľavú stranu zadnej časti batožinového priestoru, neprihliadol na to, že za ním idúci vodič sa nevenoval jazde a podmienkam cestnej premávky, narazil doň zozadu a zavinil tak dopravnú nehodu, čo však ani správne orgány, ani sudy nevzali do úvahy. Na základe toho žiadal, aby ústavný súd vydal vo veci tento nález:

„1. Základné právo – právo na súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného dopravného inšpektorátu N. v konaní vedenom pod sp. zn. č.p.: ORP-P-750/DI-B-2006 rozhodnutím zo dňa 23.06.2006, postupom Krajského dopravného inšpektorátu v N. v konaní vedenom pod sp. zn. č. p.: KRP-60/DI-SK-2006 rozhodnutím z 04.09.2006, postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom

pod č. k.: 28S/22/2006 rozsudkom zo dňa 29. mája 2007 a postupom Najvyššieho súdu SR v Bratislave v konaní pod 6Sžo/119/2007 rozsudkom zo dňa 16. apríla 2008 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu v Nitre č. k.: 28S/22/2006 z 29. mája 2007, Najvyššieho súdu SR č. k. 6Sžo/119/2007 zo dňa 16. apríla 2008, rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu č. k. č. p.: ORP-P-750/DI-B-2006 z 23.06.2006 a rozhodnutie Krajského dopravného inšpektorátu v N. č. k. č. p.: KRP-60/DI-SK-2006 z 04.09.2006 sa ruší a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. I. R. priznáva finančné zadosťučinenie 15.000,- Sk..., ktoré je povinný Krajský súd v Nitre povinný I. R. vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. I. R. priznáva trovy právneho zastúpenia 6.732,- Sk..., ktoré je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť na účet advokátky, JUDr. G. M. ... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva v odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného dopravného inšpektorátu sp. zn. ORP-P-750/DI-B-2006 z 23. júna 2006, krajského dopravného inšpektorátu sp. zn. KRP-6P/DI-SK-2006 zo 4. septembra 2006, rozsudkom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 28 S 22/2006 z 29. mája 2007 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 119/2007 zo 16. apríla 2008 došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy.

A. Podľa názoru ústavného súdu na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného dopravného inšpektorátu, krajského dopravného inšpektorátu a rozsudkom krajského súdu, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta vo vzťahu k rozhodnutiu okresného dopravného inšpektorátu, o opravnom prostriedku proti tomuto správnomu orgánu rozhodoval ako odvolací krajský dopravný inšpektorát. O tomto rozhodnutí na základe podanej žaloby sťažovateľom rozhodoval

príslušný krajský súd. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity nie je v právomoci ústavného súdu preskúmavať označený postup proti dopravným inšpektorátom a rozhodnutiu krajského súdu, pretože sťažovateľ využil jemu dostupné riadne a mimoriadne opravné prostriedky.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

B. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd vychádzal z toho, že ním bolo potvrdené a napadnuté rozhodnutie krajského súdu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, pričom nesmie ísť o takú interpretáciu a aplikáciu právnych predpisov, ktorá by bola arbitrárna alebo zjavne neodôvodnená (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 228/05).

Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 6 Sžo 119/07 zo 16. apríla 2008 uviedol:

„Odvolačí súd zastáva názor, že prvostupňový súd pri rozhodovaní o žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného postupoval v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami OSP upravujúcimi správne súdnictvo.

Podľa názoru odvolacieho súdu je správny záver prvostupňového súdu, že žalovaný a aj správny orgán prvého stupňa pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutočného stavu veci a dospeli k správnym právnym záverom.

Vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu námietky žalobcu uvedené v žalobe nie sú takými námietkami, s ktorými by sa už nebol žalovaný vo svojom rozhodnutí dostatočne podrobne vysporiadal. Tieto námietky preto nemohli obstáť ani v súdnom konaní odvolacom.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu vyplynulo, že Okresný dopravný inšpektorát v N. na základe správy o výsledku objasňovania priestupku začal dňa 14. júna 2006 konanie o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, zo spáchania ktorého bol podozrivý žalobca. Dňa 23. júna 2006 pod č. p. ORP-P-750/DI-B-2006 vydal rozhodnutie o priestupku, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. 1/ zákona č. 372/1990 Zb., nakoľko porušil § 18 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z., za čo mu podľa § 22 ods. 2 tohto zákona bola uložená sankcia - pokuta vo výške 5 000 Sk - po tom, čo zistil, že dňa 9. mája 2006 o 5.20 hod. na ceste č. I/75 pri poli špargle spôsobil žalobca spoluzavinením dopravnú nehodu, ku ktorej došlo tak, že žalobca jazdiaci na vozidle... pri odbočovaní doľava na miesto ležiace mimo cesty nedbal na zvýšenú opatrnosť a vošiel do jazdnej dráhy vozidlu..., ktoré ho v tom čase predchádzalo a ktoré viedol J. S., následkom čoho došlo k zrážke vozidiel, po ktorej vozidlo žalobcu vyšlo mimo vozovku doľava, kde narazilo do zaparkovaného vozidla... . Správny orgán prvého stupňa v rozhodnutí o priestupku konštatoval, že dopravnú nehodu spoluzavinil aj vodič J. S., ktorý ak by dodržal povolenú rýchlosť v danom úseku obmedzenú na 60 km/h, k dopravnej nehode by nedošlo. Poukázal i na znalecký posudok Ing. G. B., znalca z odboru cestná doprava, podľa odborného vyjadrenia ktorého bola

príčinou dopravnej nehody aj nesprávna technika jazdy žalobcu, ktorý začal odbočovať doľava na miesto ležiace mimo cesty v čase, keď už bol predchádzaný vozidlom..., ktorý viedol J. S.

Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu považuje odvolací súd za správny záver vyvodený správnym orgánom prvého stupňa i žalovaným a potvrdený krajským súdom, že žalobca mal v danej situácii povinnosť dbať na zvýšenú opatrnosť pri odbočovaní na miesto mimo cesty a dopravnú nehodu spoluzavinil tým, že tak neučinil. Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány ako aj krajský súd dostatočne zistili skutkový stav a z tohto zisteného skutkového stavu vyvodili správny právny záver, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, pričom náležitým spôsobom svoj právny záver aj odôvodnili. K námietkam žalobcu v odvolaní je potrebné uviesť, že skutočnosť, že iná osoba porušila predpisy o premávke na pozemných komunikáciách a vlastným zavinením vytvorila nebezpečnú situáciu, neospravedlňuje vodiča, ak aj on sám porušil povinnosť dbať na zvýšenú opatrnosť pri odbočovaní na miesto mimo cesty.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a námietky v ňom uvedené sú skutkovo i právne bezvýznamné pre rozhodnutie v preskúmvanej veci. Napadnutý rozsudok krajského súdu je vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa § 219 OSP v spojení s ustanovením § 250ja ods. 4 vety druhej OSP potvrdil.“

Z rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol postup, akým dospel k záverom o potvrdení rozsudku krajského súdu, jeho rozsudok obsahuje výklad platných právnych noriem, ktorý nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Najvyšší súd sa stotožnil s postupom a rozsudkom krajského súdu spôsobom, z ktorého je zrejmé, že postup a rozsudok krajského súdu považuje za zodpovedajúci zákonu.

Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd vykonal ústavne súladný výklad právnych noriem a právnych predpisov, ktorý nie je svojvoľný a nepopiera zmysel interpretovaných právnych noriem.

Ústavný súd teda nezistil taký výklad ustanovení citovaných v označenom rozhodnutí najvyššieho súdu a ich uplatnenie vo veci sťažovateľa, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti názoru alebo svojvôli najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Vzhľadom na už uvedené dôvody ústavný súd vyslovil, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti je zjavne opodstatnená, a preto ju odmietol už na predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2008